

РЕШЕНИЕ

№ 55

гр. С., 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет
и четвърта година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Георгиев
Лилия М. Руневска

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Лилия М. Руневска Въззивно гражданско дело
№ 20231800500850 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 128 /123/ от 04.08.2023 г. по гр. д. № 925/2022 г. РС - С. е отхвърлил предявените от П. Н. Л. срещу „С.И.“ ООД искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ за признаване за незаконно и отмяна на уволнението на ищеца от длъжността *машинен оператор, производство на брикети и пелети*, извършено със заповед № 18/26.07.2022 г. на работодателя, за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност и за плащане на основание чл. 225, ал. 1 КТ на сумата 2320 лв., представляваща обезщетение за оставането на ищеца без работа в резултат на незаконното уволнение за период от 01.08.2022 г. до 30.09.2022 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба – 26.09.2022 г., до окончателното плащане.

Така постановеното решение е обжалвано от ищеца в първоинстанционното производство с оплаквания за неправилност, като се иска отмяната му и постановяване на друго решение, с което исковете бъдат уважени.

Ответникът е оспорил жалбата и искането му е решението да бъде потвърдено.

С определение № 527 от 29.09.2023 г. по същото дело РС - С. е отхвърлил молбата на ответника в първоинстанционното производство за изменение на решението в частта за разноските по реда на чл. 248 ГПК чрез присъждане в негова полза на направените разноси

в размер на 1273.34 лв.

Така постановеното по реда на чл. 248 ГПК определение е обжалвано от ответника с оплаквания за неправилност, като се иска отмяната му и съответно уважаване на молбата за изменение на решението в частта за разноските.

Ищецът е оспорил частната жалба и искането му е определението да бъде потвърдено.

След преценка на доказателствата по делото и доводите на страните настоящият въззивен състав намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № 18/26.07.2022 г. на работодателя „С.И.“ ООД е прекратено трудовото правоотношение с П. Н. Л., заемащ длъжността *машинен оператор, производство на брикети и пелети*, считано от 01.08.2022 г. Причината за прекратяване на трудовия договор е посочена в заповедта - „С.И.“ ООД прекратява част от дейността си след взето решение на ОС, посочено е също в заповедта, че на работника следва да се изплати обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ – брутно трудово възнаграждение за неспазения срок на предизвестие от 30 календарни дни.

Видно от трудов договор № ТД-93/18.05.2022 г., ищецът е постъпил на работа на посочената длъжност в дружеството с място на работа в гр. С., ул. „С.Ш.“ № 40, цех за пелети, за изпитателен срок от 6 месеца, уговорен в полза на дружеството, с месечно основно трудово възнаграждение в размер на 1160 лв. и допълнително възнаграждение за трудов стаж в размер на 0,6% за всяка прослужена година. По делото е приложена и длъжностна характеристика на длъжността *машинен оператор, производство на пелети* в дружеството.

Със заповед № РД-05-188/22.07.2022 год., издадена от директора на Регионална дирекция по горите - С. на работодателя „С.И.“ ООД е наложена принудителна административна мярка - спиране за срок от 3 месеца или до отстраняване на нарушенията, дейността на обект, в който постъпва, преработва се или от който се експедира дървесина, считано от датата на издаване на заповедта.

С пълномощно от 20.04.2022 г. „С.И.“ ООД чрез управителя В.Б. въз основа на решение на ОС на съдружниците е упълномощено лицето Г.Б. с правата за организира и управлява производствената дейност на предприятие за производство на пелети, собственост на дружеството с адрес - гр. С., ул. „С.Ш.“ № 40, както и да представлява дружеството пред клиенти и доставчици във връзка с производствената дейност и да представлява дружеството пред органите на държавната и общинска администрация и др.

С декларация от 17.05.2023 г., нотариално заверена, В.Б. в качеството на законен представител на ответника е потвърдил всички действия относно издадените предизвестия и заповеди за прекратяване на трудовите правоотношения по чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ поради закриване на част от предприятието, вкл. на трудовия договор с ищеца П. Н. Л..

Видно от протокол от 25.07.2022 г., на тази дата е проведено ОС на съдружниците на

„С.И.“ ООД, на което е взето решение за прекратяване на дейността *производство на пелети*, като управителят на дружеството В.Б. е упълномощен за предприеме всички необходими за това действия, вкл. да прекрати съществуващите трудови договори със служителите и работниците, заети в производството и администрацията.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните изводи от правна страна:

Предявени са искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ и чл. 225, ал. 1 КТ.

Ищецът основава исковете си на следните твърдения: предизвестieto за прекратяване на трудовия договор и заповедта за уволнение били подписани от некомпетентно лице, а именно – били подписани не от В.Б., който е вписан в ТР като управител и законен представител на дружеството, а от трето неизвестно лице, което нямало работодателска власт; не било налице посоченото в заповедта основание за уволнение *закриване на част от предприятието*; в нарушение на чл. 329, ал. 1 КТ не бил извършен подбор; ОС на съдружниците не било взело надлежно решение за закриване на част от предприятието, като в тази връзка се навежда твърдение, че на 19.04.2022 г. било проведено ОС на съдружниците, на което като съдружници били приети „М.Р.К.“ ЕООД, „П.Ю.И.“ ЕАД и В. Й.Д.. На същата дата били прехвърлени 100 % от дяловете на дружеството на новите съдружници и съответно на 20.06.2022 г. било проведено ново ОС, на което бил избран нов управител - В. Й.Д..

В становище на ответника от 26.05.2023 г., прието от първоинстанционния съд за отговор на исковата молба, ответникът оспорва исковете и излага следните твърдения: на 19.04.2022 г. бил сключен договор между „М.Р.К.“ ЕООД чрез управителя В. Д. и „Н.“ АД за продажба на дружествени дялове от капитала на „С.И.“ в полза на купувача „М.Р.К.“ ЕООД; поради неизпълнение на задължението за плащане на продажната цена договорът за покупко-продажба бил развален. Въпреки това „М.Р.К.“ ЕООД претендираше, че е собственик на целия дружествен капитал на ответника, а управителят В. Д. установил неправомерно владение върху фабриката на ответника, като преустановил достъпа до нея на легитимния управител В.Б.; в резултат на установеното владение върху фабриката и действията на лицето, представящо се за собственик – В. Д., със заповед № РД-05-186/22.07.2022 г., издадена от директора на Регионална дирекция на горите – С., на работодателя „С.И.“ ООД била наложена принудителна административна мярка – спиране за срок от 3 месеца или до отстраняване на нарушенията, на дейността на обект, в който постъпва, преработва се или от който се експедира дървесина; така се стигнало до преустановяване на производствения процес, независимо че това е станало по вина на трето лице – В. Д., поради което ОС на дружеството взело решение за прекратяване на дейността, свързана с производство на пелети; въз основа на взетото от ОС решение били предприети действия за прекратяване на трудовите договори с работниците и служителите, заети в производството и администрацията на фабриката, като били прекратени всички трудови договори със служителите, заемащи длъжността *машинен оператор, производство на*

брикети и пелети в „С.И.“ ООД. Излагат се и следните твърдения: заповедта за уволнението на ищеца била подписана от лице с представителна власт, което е имало делегирани правомощия от работодателя с представено по делото пълномощно, като в тази връзка страната се позовава на ТР № 6 от 11.01.2013 г. на ВКС; налице било и соченото основание за уволнението – *закриване на част от предприятието*, като това основание е въпрос на преценка на работодателя по целесъобразност, която не подлежи на съдебен контрол; със закриването на съответна част от предприятието отпаднала и необходимостта от осъществяване на съответната дейност, което по обективни причини е довело и до прекратяване на трудовите правоотношения с работниците/служителите, заети в осъществяването на закритата дейност; при реално осъществено закриване на част от предприятието извършването на подбор не е възможно, защото реално няма между кои лица да се извърши.

Въззивната жалба срещу решението е процесуално допустима, а разгледана по същество – неоснователна, съответно решението следва да бъде потвърдено по следните съображения:

Изводите на първоинстанционния съд са правилни, направени при надлежна съвкупна преценка на доказателствата по делото и доводите на страните и съобразени с правилата на материалния и процесуалния закон и със съдебната практика. Тези изводи се споделят от настоящата инстанция, съответно на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционното решение. Следва с оглед наведените от страните доводи във въззивното производство да се добави и следното:

На първо място следва да се направи преценка относно основателността на оплакването на въззивника, че РС – С. не е взел предвид твърдяното като проведено на 19.04.2022 г. ОС на съдружниците ОС, на което като съдружници били приети „М.Р.К.“ ЕООД, „П.Ю.И.“ ЕАД и В. Й.Д. и твърдяното като извършено на същата дата прехвърляне на 100 % от дяловете на дружеството на новите съдружници и съответно провеждане на 20.06.2022 г. на ОС за избор нов управител - В. Й.Д.. Макар това оплакване да не е изложено хронологично на първо място във въззивната жалба, изводите относно неговата основателност обуславят част от останалите изводи на съда по наведените оплаквания, поради което именно то следва първо да бъде обсъдено.

От извършената и от настоящия съдебен състав справка в ТР по партидата на „С.И.“ ООД се установява, че по партидата на дружеството не са вписани горепосочените промени във вписани обстоятелства. Поради това оплакването на въззивника обаче е неоснователно. Действително преобладаващата съдебна практика /цитирана и от въззивника/ приема, че предвид различната законова формулировка на действието на вписването, прокламирано в чл. 140, ал. 3 и чл. 140, ал. 4 ТЗ, вписването на договора за прехвърляне на дружествени дялове има оповестително и защитно действие, а решенията на ОС относно обстоятелства, подлежащи на вписване по чл. 140, ал. 4 ТЗ, пораждат незабавно действие по отношение на съдружниците и на дружеството. Налице е обаче и съдебна практика /решение № 90/11.IX.2009 г. по т. д. № 439/2008 г./, според която вписването в ТР на договора за

продажба на дружествен дял с нотариално заверени подписи има конститутивно действие, тъй като с него се завършва фактическият състав на прехвърлянето, който включва кумулативно: договор за прехвърляне с нотариална заверка на подписите и вписване в търговския регистър, като липсата на всеки един от тези елементи прави незавършен фактическият състав на прехвърлянето и транслативният му ефект не може да породи действие - чл. 129, ал. 2 ТЗ и чл. 140, ал. 3 ТЗ. А в решение № 690/3.XII.2008 г. по т. д. № 349/2008 г. на ВКС /цитирано и от въззивника/ е прието, че в изчерпателно предвидените от законодателя случаи, в които се включва и чл. 140, ал. 4 ТЗ, вписването има конститутивен ефект, явява се елемент от правопораждащия фактически състав - условие за настъпване на целената правна промяна, като единствено за дружеството и за неговите съдружници правно-валидният момент на настъпване на подлежащите на вписване обстоятелства е моментът на постигане на съгласието, формиращо волята на ОС, като затова и във вътрешните отношения между юридическото лице и неговите съдружници взетите решения пораждат незабавно действие. Предвиденият в чл. 140, ал. 4 ТЗ конститутивен ефект на вписването намира своето проявление само спрямо трети за дружеството лица, същият касае крайния окончателен правен резултат, а не всички последици на така взетото решение от ОС на дружеството. Може да се обобщи, че трайната съдебна практика на ВКС е в смисъл, че действието на подлежащо на вписване в ТР решение на ОС по отношение на дружеството и на съдружниците настъпва веднага и законът е придал с цитираните разпоредби на чл. 140, ал. 1 вр. чл. 119 и чл. 129, ал. 2 ТЗ конститутивно действие на вписването по отношение на трети на дружеството лица и до извършване на вписването са обвързани /с решението на ОС, респ. с договора за прехвърляне на дружествен дял/ единствено съдружниците, но не и третите лица. Това обаче не обосновава извода, който е направен от въззивника, че с оглед настъпилите промени с взетите при провеждане на ОС на 19.04.2022 г. решения решението на ОС, проведено на 25.07.2022 г., за закриване на част от предприятието, е взето от лица, които към момента на вземане на това решение не са имали качеството на съдружници. Закриването на част от предприятието не е факт, който съществува сам за себе си, за да се отрази само на дружеството или на съдружниците. Той поражда правни последици – прекратяване на трудовите договори с лицата, заемащи съответните длъжности в закритата част от предприятието. Тези лица са трети лица както на дружеството, така и на съдружниците, поради което, за да може да им се противопостави решението на ОС за закриване на част от предприятието като елемент от фактическият състав, обуславящ правото на работодателя да прекрати трудовото правоотношение с тях на посоченото основание, е необходимо това решение да е взето от съдружниците, вписани в ТР като такива към момента на вземане на решението. А това са именно съдружниците, взели решението за закриване на част от предприятието.

Същите изводи са изцяло относими и по отношение на новия управител, избран от ОС на 20.06.2022 г., който е сключил договор с лицето Д.М., на което е връчено съобщението до „С.И.“ ООД с разпореждането на съда, съдържащо указания за подаване на отговор на исковата молба. Това лице е трето лице за дружеството, поради което на него е непротивопоставимо решението на ОС от 20.06.2022 г. за избиране на нов управител,

доколкото същото не е било /не е и към момента/ вписано в ТР.

Съответно с оглед изложеното оплакването на въззивника, че районният съд неправилно е взел предвид становището на ответното дружество от 26.05.2023 г. и го е приел като подаден в срок писмен отговор на исковата молба е неоснователно. Съгласно чл. 50, ал. 1 и ал. 3 ГПК надлежното връчване на призовки и съобщения на юридически лица е в канцелариите им на последния посочен в регистъра адрес и може да се извърши на всеки служител или работник, който е съгласен да ги приеме. В настоящия случай съдебните книжа по гр. д. № 925/2022 г. на РС - С. не са били връчени на „С.И.“ ООД на актуалния му адрес на управление в гр. С., вписан в ТР, нито в неговата канцелария, доколкото от данните по делото се установява, че на адрес гр. С., ул. „С.Ш.“ № 40 се намира цех за производство на пелети, но не и канцелария. Действително има съдебна практика /определение № 23 от 13.01.2015 г. на ВКС по т. д. № 1370/2014 г., I т. о., ТК, определение № 454 от 7.06.2011 г. на ВКС по ч. т. д. № 291/2011 г., II т. о., ТК/, приемаща, че разпоредбата на чл. 50 ГПК не отрича възможността за връчване съобщения на търговец при условията на чл. 49 ГПК. Но за целта е необходимо връчването да е осъществено или на упълномощен представител, или на лице от персоналия на търговското дружество, т. е. лице, намиращо се в такава връзка с него, която да гарантира достигането на книгата до самото дружество. В случая, както се установява по делото, съобщението до „С.И.“ ООД с разпореждането на съда, съдържащо указания за подаване на отговор, е било връчено на Д.М.. Това лице не е упълномощен представител на дружеството, нито се намира в твърдените гражданско-правни договорни отношения с дружеството, тъй като договорът не е сключен с представител на дружеството, нито има качеството служител или работник на дружеството по смисъла на чл. 50, ал. 3 ГПК /видно от справка от НАП за актуално състояние на всички трудови договори на работодателя „С.И.“ ООД, Д.М. не е страна по трудово правоотношение с дружеството/. Съответно първоинстанционният съд правилно е пиел, че депозираното на 26.05.2023 г. становище на ответника следва да се приеме за подаден в срок отговор на исковата молба.

Неоснователни са и останалите оплаквания на въззивника.

Посоченото основание за уволнение на ищеца е чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ. Според тази разпоредба работодателят може да прекрати трудовия договор като отправи писмено предизвестие до работника или служителя в сроковете по чл. 326, ал. 2 КТ при закриване на част от предприятието или съкращаване в щата. Закриване на част от предприятието означава пълно преустановяване на дейността на едно обособено звено от предприятието, с което отпада необходимостта от осъществяване на съответната дейност и това налага освобождаването от работа на работниците и служителите, заети в осъществяването на закриваната част. Поради отпадане на трудовите функции запазването на трудовото правоотношение е невъзможно и законодателят е предвидил неговото прекратяване на посоченото безвиновно основание. В тази хипотеза законността на уволнението се предшества от надлежно взето решение на работодателя за закриване на съответното структурно звено, което следва да бъде реално, а не да е налице единствено

вътрешноорганизационно преустройство, при което дейността на съответното звено продължава да съществува, но се разпределя между други звена или се слива с някои съществуващи звена, т. е. дейността да продължава да се осъществява, но под друга или други организационни форми. Закриването на част от предприятието е въпрос на преценка по целесъобразност от работодателя или от орган, компетентен за утвърждаване на структурата и щатното му разписание, поради което не подлежи на съдебен контрол. В този случай уволнението следва да засегне толкова работници и служители, колкото са били заети в осъществяването на закритите дейности в съответните звена /части/ на предприятието – цех, отдел, служба, сектор и/или др. Не е достатъчно само тази част да е относително структурно обособена, но следва и определената дейност, осъществявана от съответното структурно обособено звено, окончателно да бъде преустановена за напред, поради което работодателят не се нуждае повече от работната сила, която е била ангажирана за извършването на същата. Не е налице закриване на част от предприятието, когато на мястото на закритото звено е създадено ново, което е поело обособената дейност на закритото, когато дейността на съответното звено е запазена, но се осъществява в по-малък обем или с по-малък брой работници и служители, както и когато дейността на обособената част преминава изцяло или отчасти в рамките на друго структурно звено или се обособи под друго наименование, но със същия предмет на дейност. Разяснения в тази насока са дадени възприети и в ТР № 5/26.10.2021 г. по т. д. № 5/2019 г. на ОСГК на ВКС. При съобразяване на горните разяснения следва да се приеме, че фактическият състав на прекратителното основание по чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ включва установяването от страна на ответника – работодател не само на реалното закриване на част от предприятието си като обособено негово структурно звено, в която част ищецът е полагал труда си, но също така и преустановяване след закриването на осъществяваната в него дейност за напред. По делото е установено безспорно, че с решение на ОС на съдружниците, проведено на 25.07.2022 г., единодушно е взето решение да се прекрати дейността на дружеството *производство на пелети*. От извършената служебна справка в ТР се установява, че към датата на вземане на това решение кръгът от съдружници в дружеството се изчерпва с лицата, посочени в протокола като единодушно гласували за това решение. Установено е също така, че въз основа на това решение в действителност е извършено прекратяване на дейността *производство на пелети* на дружеството в цеха в гр. С., т. е. налице е реално закриване на част от предприятието. Това е в резултат от спирането на дейността на дружеството по обработка на дъвесина и е вследствие наложената принудителна административна мярка от Агенцията по горите. Прекратяването на трудовите договори е извършено непосредствено след влизане в сила на принудителната мярка по спиране на дейността по обработка на дъвесина за срок от 3 месеца, което обстоятелство доказва необходимостта от извършените съкращения, следователно закриването на част от предприятието е реално, а не фиктивно. От приложената справка от НАП също е установено, че всички трудови договори в закритото звено, вкл. тези за изпълнение на трудовата функция *машинен оператор производство на брикети и пелети* са прекратени най-късно от 01.08.2022 г. Съответно и тези изводи на първоинстанционния съд са правилни.

Дружеството е упражнило правото си за прекратяване на трудовия договор с ищеца законосъобразно – в писмена форма със заповед № 18/26.07.2022 г., която е надлежно мотивирана с посочване в нея на фактическото основание за прекратяване на трудовия договор. Действително, в заповедта и в предизвестieto не е посочено кое лице ги е подписало. Независимо от това уволнението е валидно извършено, тъй като управителят на дружеството В.Б. писмено - с декларация с нотариална заверка на подписа, извършена на 17.05.2023 г., е потвърдил действията на лицето, осъществило работодателските правомощия по уволнението на лицата, ангажирани в трудовата дейност в закритата част от предприятието. Такова потвърждаване е допустимо, като не е обвързано с определен срок и санира действията на автора на предизвестieto и на заповедта за прекратяване на трудовия договор с въззивника в случай, че те са извършени без надлежно учредена представителна власт /вж. в този смисъл решение № 33/28.02.2013 г. по гр. д. № 1284/2012 г. на ВКС, IV ГО/. Съответно и тези изводи на първоинстанционния съд са правилни.

Оплакването за липса на извършен подбор преди уволнението също е неоснователно. В случая извършването на подбор от работодателя не е елемент от фактическия състав на законосъобразното упражняване на правото за едностранно прекратяване на трудовия договор, тъй като в случая функциите, извършвани от ищеца, не са запазени, а цялата дейност в предприятието по производство на пелети е закрыта, като са съкратени всички служители, ангажирани в тази дейност - както в производството, така и в администрацията. По тези съображения работодателят и фактически не би могъл да извърши подбор, тъй като не са налице служители, между които такъв подбор да бъде извършен /вж. в този см. и ТР № 5/26.10.2021 г. по т. д. № 5/2019 г. на ОСГК на ВКС/. Съответно и тези изводи на първоинстанционния съд са правилни.

Частната жалба срещу определението по чл. 248 ГПК е допустима, а разгледана по същество – неоснователна, съответно и определението следва да бъде потвърдено, по следните съображения:

В първоинстанционното производство дружеството е представило списък по чл. 80 ГПК и фактура № 1233/16.05.2023 г., удостоверяваща плащането на адвокатско възнаграждение по делото в размер на 650 евро от „Н. С.“ АД в полза на АД „С. и партньори“. Липсват доказателства по делото, от които може да се установи, че плащането на адвокатското възнаграждение е извършено за сметка на ответното дружество. Поради това не може да се приеме, че претендираните разноски за адвокатско възнаграждение са направени от ответника. Това обуславя неоснователност на молбата на дружеството за допълване на решението в частта за разноските чрез осъждане на ищеца да плати посочената сума. И тук въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

По изложените по-горе съображения на въззиваемия не следва да се присъждат претендираните и в настоящото производство разноски за адвокатско възнаграждение, тъй като не се установява такива да са реално сторени от дружеството.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 128 /123/ от 04.08.2023 г. по гр. д. № 925/2022 г. по описа на РС – С. и определение № № 527 от 29.09.2023 г. по гр. д. № 925/2022 г. по описа на РС – С., постановено по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок, считано от 21.02.2024 г. - датата, на която съдът е обявил, че ще се произнесе с решение по делото.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____